

Lată, aşadar, că instituţia radioteleviziunii este considerată, pe bună dreptate, o instituţie de interes naţional, a cărei existenţă şi dezvoltare implică o răspundere majoră, problemele ei fiind înseşi problemele societăţii noastre contemporane. Aceste formidabile sisteme de comunicare, reprezentate de radio şi televiziune, contribuie din ce în ce mai mult la procesul prin care societatea ia cunoştinţă de sine, se autodefineste şi se autodetermină. Se arată, deci, pe deplin întemeiat principiul democratic, larg deliberativ, pe care se bazează noua formulă de conducere şi îndrumare a radioteleviziunii, principiu ce exprimă, în ultimă instanţă, creşterea rolului social-educativ al acestor mijloace moderne de comunicare individ-societate. Saltul pe care, în numai câţiva ani, l-a făcut televiziunea — de la revelaţia tehnico-ştiinţifică strictă, la funcţia de formare şi perfecţionare multilaterală a conştiinţei — este spectaculos şi impresionant, dar şi aducător de mari obligaţii. Acestor obligaţii, de loc simple şi uşoare, va trebui să le facă faţă Consiliul naţional al radioteleviziunii, organism care ne va reprezenta pe noi toţi, aşa numiţii telespectatori. Se amplifică şi se înnoblează, prin urmare, noţiunea de telespectator. Mai mult, a fi telespectator devine o *funcţie*.

Duminică 10 ianuarie. Să-mi reiau, deci, însemnările de jurnal. Timişoara a împlinit o sută de ani de teatru românesc, iar teatrul din Timişoara — acum Teatru Naţional — douăzeci şi cinci de ani de existenţă. Cu acest prilej, reporterul Aristide Buhoiu are buna inspiraţie de a întreba pe câţiva copii: ce este teatrul? Răspunsurile — nu le reproduc, fiindcă le-as răpi farmecul — dovedesc în primul rînd faptul că, încă la o vîrstă crudă, teatrul e văzut ca o magie poetică, un reflex metaforic, sublimat, al realului. (Scot din cauză răspunsurile mai naive ale unor încîntători preşcolari, conform cărora teatrul ar fi „o casă“. Dar şi aici se putea distinge, din tonul răspunsului sau din privirile irezistibile ale micuţilor intervievaţi, că teatrul nu e o casă oarecare, ci una deosebită... E ceva, totuşi...) Ce privilegiu enorm pentru teatru de a fi intrat în conştiinţa omenirii, de la vîrsta infantilă încă, sub adevărata sa identitate! Numai adversarii teatrului mai pot afirma că teatrul e viaţă şi nu esenţa vieţii...

Luni 11 ianuarie. MADAME BOVARY, în versiune scoţiană şi în serial! Să vedem cît de autentic va fi „bovarismul“ lui Flaubert în viziunea B.B.C.-ului din Glasgow...

Joi 14 ianuarie. Dacă D. I. Suchianu nu ar fi existat, televiziunea ar fi trebuit să-l inventeze. Colocviile sale pe marginea istoriei filmului sînt nemaipomenit de proaspete, de spirituale, de inteligente, exact aşa cum trebuie să arate disertaţiile de la televiziune, şi nu didactice-pleticoase, neafinate, lălii cum sînt altele. Cu Suchianu, lumea cinematografului

Din jurnalul unui telefob

Se confirmă încă o dată imensa importanţă pe care o are televiziunea în viaţa societăţii contemporane, importanţă ce decurge atît din marea capacitate difuzivă a televiziunii, cît şi din puterea ei de a influenţa conştiinţa socială, politică şi culturală a maselor.

La întîlnirea cu oamenii de artă şi cultură, care a avut loc la 10 februarie, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a făcut cunoscută hotărîrea Comitetului Executiv al partidului de a se crea un Consiliu Naţional al radioteleviziunii române, „organism larg reprezentativ, cu caracter obştesc — din care să facă parte conducerea unor organizaţii economice centrale, ale unor ministere, ale organizaţiilor de masă şi obşteşti, ale uniunilor de creaţie, oameni de artă şi cultură şi alţi reprezentanţi ai opiniei publice, care să asigure orientarea generală a muncii şi chiar a programelor radioteleviziunii. Aceasta va ajuta conducerea curentă a instituţiei, întregul colectiv să răspundă mai bine cerinţelor actuale ale societăţii noastre“.

Irina Petrescu și Virgil Ogășanu în „Febre“ de Horia Lovinescu. Regia : Letiția Popa

își pierde cea mască de nepătruns pe care și-a compus-o de-a lungul timpului, devine familiară și accesibilă, prezentă, vie, articulată și atrăgătoare ca însuși prezentatorul ei. Acest neîntrecut cozeur ne oferă încă o dată cinematograful, altfel decât mulți îl știam, și nu m-ar mira ca puterea lui de seducție să elimine pur și simplu alte interpretări ale filmului din conștiința telespectatorului. Oricum, dacă demitizarea e un fapt critic al omului modern, D. I. Suchianu îl justifică și îl exprimă cu o îndiscutabilă putere de convingere.

Simbătă 16 ianuarie. Un grup de excelenți actori de comedie (printre care Radu Beligan, Marcel Anghelescu, Toma Caragiu, Costache Antoniu, Mihai Fotino, Marin Moraru, Stela Popescu, Coca Andreescu) sub bagheta neistovită și sigură a lui Sică Alexandrescu, cel mai consecvent și mai fanatic interpret al lui Caragiale, au jucat câteva din schițele marelui scriitor: *Five o'clock*, *Lațul slăbiciunilor*, *Amici*, *C. F. R.*, *Proces-verbal*, verificate în interpretarea unor buni actori — în mare majoritate aceiași din seara asta. Cred că ar fi interesant să se încerce dramatizarea, fie și numai pentru televiziune, a unor alte schițe caragialiene, inedite din acest punct

de vedere, deoarece nu cunosc autor mai telegenic decât Caragiale.

Duminică 17 ianuarie. La studioul N, criticul Ov. S. Crohmălniceanu vorbește despre teatru. De obicei, critica literară nu acordă nici un fel de atenție teatrului, deși apariția citorva volume de literatură dramatică a scos în ultimul timp critica din starea de indiferență. Este îmbucurător faptul că unul dintre cei mai importanți critici literari se pronunță, la o foarte populară emisiune de televiziune, asupra teatrului românesc contemporan, vorbind despre cele mai actuale probleme ale dramaturgiei. Sînt semne, deci, că teatrul începe să fie tolerat în cetatea literaturii...

Marti 19 ianuarie. Remarcabilul spectacol al Teatrului Mic, în regia regretatului Grin Teodorescu, *Prețul* de Arthur Miller — transmis ireproșabil pe micul ecran. Și totuși spectacolul continuă să se joace pe scena teatrului. Vasăzică transmiterea la televiziune a unui spectacol de teatru nu e o... înmormîntare a spectacolului, cum cred unii... Poate că e chiar un stimulent pentru spectatori de a-l vedea pe scenă... Așadar, nu era obligatoriu ca televiziunea să prezinte, ani la rînd, numai spectacole „sleite“ pe scenă.

Duminică 24 ianuarie. Citeșe în Program despre filmul *O femeie distinsă*: „Rosalind Russel și Ray Milland, într-o comedie care a stîrnit hohotele de rîs a milioane de spectatori”. La ce bun astfel de prezentări-reclamă, care nu angajează cu nimic, în schimb, de multe ori, chiar în cazul de față, exagerează îngrozitor?! Filmul care a stîrnit „hohotele de rîs a milioane de spectatori” este o comedie modestă, de serie, cum se fac 20 pe an în America.

Luni 25 ianuarie. O nouă emisiune.: „Rămîneți pe recepție”. Televiziunea încearcă să ajute — ca și în alte țări — autoritățile, pentru prinderea unor infractori. Debutul acestei acțiuni sociale bune nu a fost însă prea grozav. Un infractor care face spargeri la grădinițe de copii și școli și se alimentează cu dulceață din borcanul directoarei... Miza devine, fatalmente, minoră, prin vîrsta minoră (mai mult ca sigur) a spărgătorului... Să sperăm că emisiunea va fi de folos miliției, dar să sperăm că televiziunii i se vor încredința și cazuri mai serioase. Altminteri vor rămîne din ce în ce mai puțini telespectatori „pe recepție”...

Vineri 29 ianuarie. Emisiunea „Căminul” își face datoria conștiințios, cu sfaturi gospodărești și de modă, dar se ocupă și de problemele de educație. De aceea trebuie văzută nu numai de cei care vor să-și mobilizeze apartamentul sau să-și pregătească toaleta de primăvară...

Luni 1 februarie. S-a încheiat serialul *Madame Bovary*. Temerea legată de autenticitatea „bovarismului” s-a confirmat. Serialul nu are nici o legătură cu atmosfera lui Flaubert, cu cea primă mare dramă a

necomunicării, a alienării... Eroina serialului este o mărunță și banală femeie de provincie, puțin erotomană, puțin megalomană, incapabilă să-și trăiască drama însingurării, din pricina obsesiilor carnale. Nici urmă de *Madame Bovary*...

Marți 2 februarie. MINUNATA PANTOFĂREASĂ, acest sublim-naiv poem al dragostei conjugale, ocupă un loc aparte în teatrul lui Garcia Lorca. Este zona seninătății poetice a neliniștitului Lorca. Este întoarcerea la sublimul omenesc, fuga de deznădejde și urît. Spectacolul televiziunii, cu actori foarte buni, a fost mai mult o interpretare comic-liric-burlescă a poemului dramatic. Un divertisment, bine jucat, și atît.

Marți 9 februarie. Memorabilă seară de teatru. Pe un text nu cine știe ce profund, dar perfect lucrat, cu o mină de meșter al teatrului de televiziune (Alun Owen), au evoluat cîțiva dintre marii actori englezi: Paul Scofield, Sean Connery, Anna Calder-Marshall, în prezentarea lui Laurence Olivier. Prim-planurile lui Scofield — de neuitat.

Vineri 12 februarie. O discuție despre sistemul nervos și limitele suprasolicitării — ratată. S-a uzat de termeni, de semantică medico-sociologică, s-a ocolit pe cît s-a putut tema emisiunii (nici întrebările n-au strălucit prin inteligență!), și nu s-a spus nimic esențial într-o problemă, se pare, esențială a civilizației moderne. Poate că îi va da prin cap cuiva să reia tema cu mai multă seriozitate...

★

Cel mai interesant moment al teleperioadei: episodul Apollo 14.

Dumitru Solomon

